

Crazy fan!!!

Khi tôi nói rằng tôi là Crazy fan của hần, tôi hoàn toàn không hề nói quá hay phóng đại. Tôi là crazy fan như một crazy fan của một sao Kpop mà các bạn chắc vẫn thấy hàng ngày.

Tôi quen hần qua forum trường từ năm thứ nhất đại học và chúng tôi nhanh chóng hợp nhau vì cùng cung hoàng đạo và rồi trở nên thân thiết. Nói thực ra tôi đã quen hần từ hồi cấp ba qua một diễn đàn giải toán. Nhưng vì hần ở xa lắc xa lơ và rồi tôi và hần đều đổi nick yahoo khi lên đại học nên phải mãi sau này tôi mới phát hiện ra cao thủ giải toán cao cấp mình mới tìm thấy lại chính là cao thủ năm xưa.

Hần học ở lớp có điểm đầu vào cao nhất trường, nơi hội tụ toàn các anh tài của trường tôi. Hần học giỏi, siêu giỏi và mặc dù hần rất bận vì phải ngủ, phải chơi AOE thâu đêm suốt sáng, phải đi học võ, phải làm vân vân việc trời ơi khác thì điểm phẩy của hần vẫn luôn cao và hần luôn luôn có câu giải đáp cho mọi thắc mắc về bài tập của tôi. Tôi đã từng nghiên cứu, tìm hiểu việc này trong nhiều năm trời nhưng câu trả lời cuối cùng để lý giải cho việc hần học giỏi như vậy là hần là quái vật, là siêu nhân!!!

Tôi là fan cuồng của hần. Tôi cũng không mình hâm mộ hần ở điểm nào. Hần cũng chẳng phải hạng đẹp trai hay cao ráo gì cả. Ngoại hình trung bình, được cái mặt mũi sáng láng thêm hàm răng trắng và nụ cười tỏa sáng. Từ lúc quen hần, tôi luôn canh lúc hần online yahoo để nhảy vào buzz. Tôi tra lịch học của lớp hần trên mạng rồi chui vào học ké. Tôi tìm cách đăng kí học cùng lớp thể dục với hần, nếu không được thì tôi phải học lớp trùng giờ. Tôi theo dõi hần trên mọi diễn đàn hần tham gia. Tôi tham gia mọi câu lạc bộ có hần. Không những thế, tôi còn kết bạn với tất cả bạn bè, anh em họ hàng của hần. Bạn bè của hần đều biết tôi và bạn bè của tôi đều biết hần. Thỉnh thoảng, tôi cũng thấy mặt mình khá dày nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không thấy có gì xấu cả, tôi lại bỏ qua!

Tôi đã từng nói tôi thích hần, đến vài chục lần. Điều lạ là hần từ chối thẳng thừng nhưng không xua đuổi hay xa lánh tôi. Hần vẫn để tôi quan tâm hần, theo dõi hần, phiền phức xung quanh hần, thậm chí là ăn vạ, giận dỗi hay nổi khùng. Chúng tôi vẫn là bạn thân, chúng tôi vẫn chat yahoo thâu đêm suốt

sáng. Cuộc sống của tôi xoay quanh hấn. Tôi cũng chẳng buồn phiền gì về việc bị hấn từ chối. Tôi vẫn mặt dày bám theo hấn và cố gắng học tập để đuổi kịp hấn.

Mọi việc cứ thế diễn ra cho đến khi tôi có người yêu. Những ngày tháng độc thân khiến tôi cuối cùng cũng gật đầu đồng ý làm người yêu một anh khóa trên. Hấn biết chuyện, chẳng nói gì. Năm cuối đại học bận rộn, cuộc sống như một guồng quay. Hấn hiện lên trong tôi chỉ còn là những status Facebook ngắn ngủi. Thịnh thoảng, tôi cũng hỏi thăm về hấn nhưng mọi thứ diễn ra một cách nhạt nhòa. Chúng tôi thực sự xa nhau.

Ra trường, tôi cũng tốt nghiệp bằng giỏi (nhưng không hề khoe hấn như tôi đã dự tính). Sau những ngày vật lộn xin việc, cuối cùng tôi cũng tìm được một công việc biên dịch tại một văn phòng đại diện của một công ty nước ngoài. Hấn thì đương nhiên là thành công hơn tôi khi kiếm được một công việc tốt mà nhiều người mơ ước tại một trong những tập đoàn lớn nhất thế giới. Hai năm trôi qua, chúng tôi chẳng hề gặp nhau.

Tôi đã nghĩ rằng không bao giờ gặp lại hấn. Tôi đã nghĩ rằng duyên nợ của chúng tôi đến đây là hết. Tôi cũng từng nghĩ rằng chẳng bao giờ và chẳng có lý do gì gặp lại hấn nữa.

Tôi chia tay người yêu vì cảm giác tình yêu này vẫn thiếu thiếu một cái gì đó. Quay trở lại với tháng ngày độc thân buồn bã, cuộc sống của tôi lặp lại với đi làm, đi dạy thêm, gặp gỡ vài ba cô bạn và về nhà. Thú vui duy nhất của tôi là mua sắm. Không phải như những tín đồ shopping khác. Tôi chỉ đi mua sắm tại siêu thị X, nơi mà có chương trình ưu đãi tích điểm dành cho khách hàng thân quen thật tuyệt vời. Tôi bị nghiện siêu thị X và mua hàng mỗi khi có thể để nâng hạng thẻ của mình.

Một ngày, tôi đến siêu thị X để mua đồ cho tiệc chiêu đãi đồng nghiệp của bố. Sau khi vất vả lựa chọn cả tiếng đồng hồ và đứng xếp hàng rất lâu, hàng hóa của tôi cũng được thanh toán. Hóa đơn lên đến gần 2 triệu. Tôi khắp khởi mừng thầm vì sắp được nâng hạng thẻ thì chợt phát hiện ra mình để quên thẻ ATM ở nhà và tiền mặt chỉ đủ thanh toán 1/10 số hàng ấy. Tôi đứng đó chết lặng, mặt tôi chuyển sang trạng thái mếu máo. Đột nhiên, vâng, đột nhiên lúc ấy một giọng nam quen thuộc đến ngỡ ngàng cất lên:

- Để mình thanh toán hết cho bạn ấy nhưng phải tích điểm vào thẻ của mình nhé ;).

Tôi quay lại, phía sau hai người ở hàng mà tôi đang đứng là hấn. Là hấn, bằng xương bằng thịt, đang tiến lên đưa thẻ của mình cho bạn thu ngân để thanh toán số hàng của tôi. Thấy tôi, hấn mỉm cười. Vẫn cái nụ cười phát ra ánh sáng ấy. Tôi bị đờ đẫn suốt những giây phút ấy đến mức chính hấn phải xách đồ cho tôi ra xe. Kể từ hôm ấy, hấn lại bước vào cuộc đời của tôi một lần nữa.

Tôi lại bám đuôi hấn như những ngày xưa. Vì hấn làm việc rất bận nên thỉnh thoảng hấn cũng hơi cáu một tí khi bị tôi làm phiền. Thỉnh thoảng tôi cũng dỗi hấn một tí khi bị cáu nhưng rồi lại vui vẻ ngay khi hấn an ủi dăm ba câu. Một hôm khi đang ngồi đối diện với hấn tại quán cafe quen thuộc của hấn, tôi nhìn chăm chăm vào mặt hấn rồi nói:

- Tớ thích cậu!

- Ủ!

- Chỉ ừ thôi à?

- Ủ!

Hấn lập tức lại tỏ thái độ thờ ơ rồi cầm cúi vào lap top như thường lệ.

Chuyện ở quán cafe rồi cũng trôi vào quên lãng. Tôi cũng không còn ngu dại để nói thích hấn hàng chục lần như ngày xưa. Chúng tôi vẫn là bạn thân và đều bận rộn với công việc của mình.

Đột nhiên hấn đi Sing, về trụ sở của công ty làm việc. Hấn chẳng nói chẳng rằng, trước khi đi chỉ gọi điện bảo đang ở sân bay và bảo tôi chúc hấn đi may mắn. Tôi gần như đã hét lên trong điện thoại và không thèm nói chuyện với hấn một tuần.

Những ngày hấn đi Sing, hấn rất bận, chúng tôi chỉ nói chuyện dăm ba câu một ngày. Hấn bảo, hết tháng công tác, hấn có thể được giữ lại ở bên này với mức lương cao hơn, phúc lợi tốt hơn. Tôi hỏi thì hấn bảo chưa biết được thế

nào. Ngoài mặt thì tôi vẫn bảo hăn suy nghĩ vì Singapore là một quốc gia rất tốt, rất có lợi cho sự nghiệp của hăn nhưng trong lòng chỉ mong hăn về đi, đừng ở bên ấy nữa. Gần đến ngày cuối của chuyến công tác, hăn khóa Facebook, số điện thoại bên Sing không liên lạc được. Mấy ngày như vậy, tôi rất lo. Trong đầu tôi hiện lên những cảnh bắt cóc con tin người nước ngoài mà tôi vẫn đọc hàng ngày trên báo. Cho đến một hôm...

Sáng chủ nhật, tôi đang cuộn tròn trong chăn ngủ và mơ thấy những cảnh bắt cóc và hành hạ con tin ghê rợn mà tôi mới đọc hôm qua. Chuông điện thoại reo và có tin nhắn. Số lạ nhưng văn phong chẳng lạ tí nào: “Ê này, ra công viên gần nhà cậu đi, nhanh lên nhé! – S.” Là hăn. Hăn đã về.

Tôi bật dậy, mắt nhắm mắt mở chạy ra công viên. Vừa thấy hăn, tôi lao vào đâm đá:

- Cậu làm cái gì mà không liên lạc được mấy ngày hả? Cậu biết tớ lo lắng như thế nào không? Cậu có biết khủng bố bắt cóc con tin hàng ngày làm tớ mất ăn mất ngủ không??? Đồ...

Bỗng nhiên hăn dang tay ra, kéo tôi vào lòng và ôm chặt. Tôi thôi đâm đá và lập tức im thin thít.

- Những ngày ở bên Sing, tớ đã nghĩ rất nhiều về quyết định về Việt Nam hay ở lại bên ấy. Đây thực sự là vị trí mà tớ mong muốn. Cuộc sống bên Sing cũng rất tốt và rất đáng sống. Càng gần đến ngày về tớ càng lo sợ khi phải đưa ra quyết định. Thế rồi cậu biết không? Tuần trước tớ cùng những người bạn Sing đứng ngắm pháo hoa tại lễ hội truyền thống của họ. Khi những bông pháo hoa tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời, tớ muốn có cậu ở bên cạnh xiết bao. Rồi tớ chợt nhận ra là tớ nhớ cậu biết chừng nào. Tớ đã về Việt Nam ngay khi chuyến công tác kết thúc. Hà Nội mới là nơi đáng sống vì ở đó có cậu. Tớ đã từng để mất cậu một lần và sẽ không để mất cậu lần nữa. Cậu hãy làm người yêu tớ nhé!

Tôi chẳng biết nói gì ngoài việc òa lên khóc!